

- Λάβδας** ΤΚΑ=100+ (06/09). Στα Αλβ. τα *lavd=lävdatë*= (1) έπαινος, εξύμνηση (2) καύχηση, κομπασμός πλαισιώνονται από μία σειρά ρημάτων, ουσιαστικών και επιθέτων με παρόμοιες έννοιες. Βλέπε και τα *laus* (Λατ.) και *laud* (Αγγλ.)
- Λαγάρας[ΤΝ]** ΤΚΑ=9 (11/08). Ίσως από το *λαγάρα*= (1) υγρό απαλλαγμένο από ξένες ουσίες, διαυγές, πεντακάθαρο, λαμπίκος (2) (χρυσάφι) καθαρό αμειγές (3) πράγμα που είναι άριστης ποιότητας (4) (άνθρωπος) τίμιος, ειλικρινής, άψογος [ΔΔ]. Το επώνυμο εμφανίζεται (σπάνια) και με τη μορφή *Λαγαράς* και ίσως αυτή η μορφή να εχη παρόμοια ετυμολογία με το *Λάγαρης* (βλέπε επώνυμο). Μία άλλη εκδοχή είναι το *Λαγαράς* να είναι παραλλαγή του *Λογαράς* (βλέπε επώνυμο).
- Λάγαρης[ΤΝ]** ΤΚΑ=35 (11/08). Ο [ΔΤ] γράφει *Λαγάρης* και το ετυμολογεί από το Τρκ. *lağar=λεπτός, αδύναμος*. Το πρόβλημα είναι ότι στο διαδίκτυο βρίσκουμε το *Λάγαρης*, σπάνια το *Λαγαρής*, και ποτέ το *Λαγάρης*! Επιπροσθέτως *Lağar* στον ΤΚΚΕ δεν υπάρχουν και στο διαδίκτυο δεν μπόρεσα να βρώ κάποιον Τούρκο με επώνυμο *Lağar*. Στον [ΔΔ] διαβάζουμε τα εξής:
- *λαγαρά*= τα κάτωθι των πλευρών μαλακά μέρη του σώματος
 - *λάγαρος*= γένος καραβιδών εντόμων τα οποία ανήκουν στα κολεόπτερα. Γνωστά κολεόπτερα είναι ο σκαραβαίος, τα σκαθάρια και ο κάραβος
 - *λαγαρός*= (1) ο ευκόλως υποχωρών, χαλαρός, άτονος (2) νωχελής νωθρός (3) (κίων) λεπτός, ισχνός (4) (οδός) στενή (5) ελαφρός, ευκίνητος (6) ισχνός, ασθενής ...
 - *λαγαρός* = (1) (υγρό) καθαρός διαυγής (2) (χρυσός, κερύ) καθαρός, χωρίς ξένες ύλες
- Σημειώνουμε επίσης και την τοποθεσία *Λαγάρι/Λάκκοι*, αρχαιολογικό χώρο στο νομό Λασιθίου.
- Συμπερασματικά:
- (1) Στα Αλβ. *llagar*= (α) καθαρός (β) υπερβολική αδυναμία, φθίση και *llagaris=λαγαρίζω*
- (2) Το Τρκ. *lağar* έχει τόσα κοινά σημεία με το *λαγαρός* που δημιουργούν την υποψία ότι ίσως να είναι Ελληνογενές

	(Περσογενές βεβαιώνει πάντως ο [RT] και η λέξη υπάρχει στα Περσικά με την έννοια του λεπτός, ισχνός, αδύνατος).
	(3) Τα παραπάνω δεδομένα δεν στοχειοθετούν, κατά τη γνώμη μου, προφανή ετυμολογία
	(4) Οι τολμηροί στα θέματα ετυμολογίας μπορούν να λάβουν υπ' όψιν τις ομοιότητες με το λαγός, ιδιαίτερα στην υπερθετική του μορφή. Βλέπε και Λαγαρίας.
Λαγαρίας [TN]	TKA=10 (11/08). Ίσως παραλλαγή του Λάγαρης/Λαγαρή. Η Λαγαρία ήταν Ελληνική αποικία στην Ιταλία η οποία κατά την παράδοση ιδρύθηκε από τον Επεό, τον κατασκευαστή του Δουρείου ίππου. Το Λαγαριά εμφανίζεται σαν όνομα τοπωνυμίων στο διαδίκτυο αλλά χωρίς επαρκείς λεπτομέρειες και σε μία συζήτηση για τα πλωμαρίτικα το λαγαριά εμφανίζεται με την έννοια λαγός.
Λάγιος [TN] Λάγιο Λαγιοκάπα	TKA=100+, 2, 2 (06/09). Στα Ελλ. λάγιος=με μαύρο τρίχωμα (συνήθως αρνί). Οι επικρατέστερες ετυμολογίες είναι από τα Βλάχικα (Iaiu=μαύρος [IMT] και Iaitu=μαυρισμένος [KN]) η τα Αλβ. Παjë= κατάμαυρη προβατίνα/αγελάδα και Παjush=κατάμαυρο κριάρι, δαμάλι, βόδι, ταύρος. Το Λαγιοκάπα ίσως σημαίνει μαυρομάλλης.
Λαγκώνας Λαγκώνης	TKA=3, 11 (06/09). Στο Γλωσσάριον Κεφαλληνίας (ΝεοΕλληνικλά ανάλεκτα, Παρνασσός, τόμος Β, 1874, εδώ) διαβάζουμε ότι λαγγώνια= λαγώνες (ήτοι τα πλάγια μέρη της κοιλιάς, τα μαλακά, τα ψαχνά, τα λαγαρά) και λαγγώνι=πλευρό και ο [ΣΤ] γράφει λαγγόνι=τα λαγαρά.
Λαγούμης [TN] Λαγουμίδης Λαγουμι(ν)τζής Λαγουμτζής	TKA=1, 9, 11, 14 (11/08). Τρκ. lağım=(1) αποχέτευση, υπόνομος (2) να νάρκη (3) υπόγεια σήραγκα/τούνελ, λαγούμι και lağımci= (1) καθαριστής υπονόμων/βόθρων (2) λαγουμιτζής (έσκαβε λαγούμια για να υπονομεύση οχυρωματικά έργα). Στον ΤΚΚΕ, ΤΚΚΑ, ΤΚ Σμύρνης, και ΤΚ Αγκύρας επώνυμο Lağımci δεν βρήκα. Σημειώνουμε όμως ότι <ul style="list-style-type: none"> • στην Τρκ. αργκό lağımci=κολομπαράς [FD2] • Το Τρκ. lağım προέρχεται από το Ελλ. λάκκωμα σύμφωνα με τον [FD1].
Λαθούρας Λαθούρης	TKA=30, 45 (07/09). Μάλλον από το λαθούρι (αρχ. λάθυρος), αναρριχητικό φυτό που η ήμερη παραλλαγή του αποδίδει τη φάβα.
Λαϊδης Λαϊδογλου	TKA=0,2 ΤΚΘ=1,0 (02/09). Ίσως από το ΚουτσοΒλάχικο λάι(ου)= (1) μαύρος (2) πονηρός, δυστυχής (βλέπε και λάγιο αρνί). Ετυμολογία λίγο τραβηγμένη αλλά καλύτερη δεν γνωρίζω.
Λαϊνάς	TKA=100+ (12/08). Αν λάβουμε υπ' όψιν τα περί λαγηνιών και την κατάληξη -άς το επώνυμο δείχνει επαγγελματικό και λαϊνάς=κανατάς. Σε Κοζανίτικο γλωσσάρι (εδώ) διαβάζουμε ότι λαϊνάς αυτός

Λαΐνης[TN]
Λαϊνιώτης

που κάνει λαγήνια και κεραμικά (σε προσέγγιση, κανατάς, τσουκαλάς).

TKA=19, 5 (12/08). Μάλλον από το λαΐνι=λαγήνι=λεγένι. Σύμφωνα με μια εκδοχή (εδώ) το λεγένι ετυμολογείται από το Περσογενές Τρκ. leğen=λεκάνη σκαφίδι αλλά το λαγήνι ετυμολογείται από το αρχαιοΕλληνικό λάγνυος [IMT]. Χωριό Λαγυνάς/Λαϊνάς στο Σουφλί (πάλαι ποτέ Τσεμλεκτοτή=κανατάς, βλέπε και επώνυμο Τζουμελέκα), κωμόπολη Λαγυνά στη Θεσσαλονίκη. Ο Θρακικός Λαγινάς δείχνει να έχει άμεση σχέση με λαγήνια και παρόμοια αν λάβουμε υπ όψιν το Τρκ. όνομα αλλά και το ότι με την ανταλλαγή των πληθυσμών οι Ορθόδοξοι του γειτονικού Küplü (küp=κιούπι) «μετακόμισαν» στον Λαϊνά. Το Λαϊνιώτης είναι Εθνικό, το Λαΐνης μάλλον έχει την ίδια ετυμολογία με το Λαϊνάς. Σημειώνουμε και το αρχίο λάϊνος= (1) πέτρινος, μαρμαρένιος (2) σκληρόκαρδος, με πέτρινη καρδιά (εμφανίζεται στο Θεόκριτο, 3^{ος} π.Χ. αιώνας).

Λαλαούνης

TKA=66. Το τι σημαίνει το επώνυμο δεν γνωρίζω. Η πλειοψηφία των διαδικτυακών Lalaun βρίσκονται κάπου στην Ινδία, ένας Lalaun στη Λουιζιάνα λεγότανε και Salaun, στα Αλβ. ynë είναι το ισοδύναμο του Ελλ. «μας» (libri ynë=το βιβλίο μας) αλλά Αλβ. lala ynë η παρόμοιο στις Αλβ. ιστοσελίδες δεν βρήκα.

Λάλας[TN]

TKA=92 (11/08). Αλβ. lallë= (1) όνομα εντόμου (2) αιτία καυγάδων, φιλονικιών, προβλημάτων (3) παραμάνα, τροφός. Σημειώνουμε τα χωριά Λάλας (Ηλεία, Εύβοια, και τα δύο Αρβανιτοχώρια), Λαλιώτη (Κορινθία), Λαλιωταίικα (Αχαΐα). Οι κάτοικοι του αρχικού Λάλα στην Πελοπόννησο (οι Λαλαίοι η Λαλιώτες) ήταν Τουρκαλβανοί (ένας απο τους αρχηγούς τους ο Αλή Φαρμάκης είχε στενές σχέσεις με τον Κολοκοτρώνη) και μετά την επανάσταση αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το χωριό τους. Σημειώνουμε πάντως και τα

(1) Μον. λαλά=λάλη= μάμμη, γιαγιά [ΔΔ]

(2) το Αλβ. lalë (το μονό l προφέρεται ~λι) με την έννοια (α)

Μουζακιώτης, φτωχός Μουζακιώτης, Χριστιανός Μουζακιώτης (β)
νεαρός πατέρας, μεγάλος αδερφός, θεός από το σόι του πατέρα (γ)
έκφραση που δείχνει οικειότητα και σεβασμό (όπως το θείε... στα Ελληνικά). Βλέπε και επώνυμο Λιάλιος.

(3) ΚουτσοΒλάχικο λάλα= θεός (συγγένεια).

(4) Το Οθ. lâla (τόνος στο â) σήμαινε υπηρέτης στη φροντίδα παιδιού και από τα χείλη του Σουλτάνου ήταν ο τίτλος του Βεζίρη.

(5) Στα Οθ. το Περσογενές lâl σήμαινε άλαλος, άφωνος, βουβός.

	(6) Στα Σερβ. lála=(1) τουλίπα (2) παρωνύμι για τους κατοίκους της Βοϊβοντίνας.
	(7) Lalla στα Ιτ. είναι υποκοριστικό γυναικείων ονομάτων όπως τα Angela, Italia, Gabriela, Laura) και τα Ιτ. επώνυμα Lalla, Lalli και Lallo ετυμολογούνται από το Lalla.
Λαλάς	Στο διαδίκτυο εμφανίζεται, σπάνια, και το όνομα Λαλάς. Μάλλον από τα (1) η (3) της λίστας στο επώνυμο Λάλας.
Λαλαίος Λαλαϊτας Λαλαϊτης	TKA=4, 1, 5 (12/08). Το Λαλαίος ίσως να είναι παραλλαγή του Λαλέας (Λαλέας→Λαλαίοι→Λαλαίος) αλλά θα μπορούσε επίσης, όπως και τα άλλα δύο επώνυμα και το Λαλιώτης (βλέπε επώνυμο) να είναι Εθνικό. Το πιο σωστό θα ήταν να μιλήσουμε για ετυμολογικές υποψίες και ήδη παρέθεσα τις δικές μου.
Λαλέας	TKA=9 (12/08). Το -έας δείχνει καταγωγή από Μάνη και, πράγματι, (εδώ και εδώ) διαβάζουμε για την παρουσία του επωνύμου Λαλέα στα Τσέρια (Μάνη). Σύμφωνα με την πρώτη πηγή οι Λαλαίοι είναι απόγονοι των Μεδίκων/Γιατρικών.
Λαλεδάκης Λάλεζας Λαλέλ(λ)ης	TKA=6 (12/08). Ομοιότητες με το Λαλέας, ίσως να έχουν την ίδια ρίζα. TKA=1(12/08). TKA=5 (12/08). Στα Τρκ. lâleli= με τουλίπες, που έχει τουλίπες και παρόμοια. Στον ΤΚΚΕ οι Laleli είναι 9 αλλά η φυσιολογική απόδοση του lâleli θα ήταν λαλελής και όχι λαλέλης. Πλήν όμως στην Πόλη υπάρχει η συνοικία Laleli την οποία ο Ελληνικός τύπος αποδίδει ως Λαλελί αλλά και ως Λαλέλι (χοντρικά 50%, 50%). Εκτός και αν προκύψουν άλλα στοιχεία, κρατάμε σαν ρίζα το lâle=τουλίπα.
Λαλές Λαλετσόγλου	TKA=5, 3 (12/08). Περσογενές Τρκ. lâle=τουλίπα αλλά και Οθ. lâle=(1) χαλκάς σε λαιμό καταδίκου (2) διχαλωτό ξύλο για το μάζεμα σύκων [RT]. Στον ΤΚΚΕ οι Lale είναι 122 και οι Laleci 3.
Λαλέχος	TKA=11 (12/08). Ο Λάζαρος Λαλέχος ήταν Υδραίος καπετάνιος, ηγέτης στην επανάσταση του 1821. Πέραν τούτου, ουδέν γνωρίζω.
Λαλιώτης Λαλους Λαλούσης	TKA=100+ (11/08). Εθνικό, βλέπε επώνυμο Λάλας. TKA=2, 56 (12/08). Αλβ. lalush= άνθρωπος αγαπητός και συγγενής αλλά και ρήμα lalush=χαϊδεύω, χαϊδολογώ, κολακεύω.
Λαμπαδάκης Λαμπαδάριος	TKA=19, 46 (07/09). Στην κυριολεξία αυτός που κρατάει (τη) λαμπάδα. Ο [MT] γράφει «λαμπαδάριος= ο αριστερός ψάλτης (βαστούσε αναμμένη λαμπάδα μπρός στο δεσπότη)».
Λαναράς Λαναρής	TKA=64, 4 (05/09). Λαναρίζω σημαίνει προετοιμάζω/ ξαίνω/ χτενίζω μαλλί/βαμπάκι για το γνέσιμο. Λαναράς λέγεται αυτός που λαναρίζει και αυτός που πουλάει λανάρια/λανάρες (όνομα του εργαλείου που χρησιμοποιείται στο λανάρισμα). Το Λαναρής εμφανίζεται, που και που στο διαδίκτυο, και ως Λανάρης.

Λανές [TN]	TKA=2 (12/08) Το Περσογενές Τρκ. lâne σημαίνει φωλιά. Επώνυμο Lane δεν υπάρχει στον ΤΚΚΕ , στον ΤΚΚΑ, η στον ΤΚ Αγκύρας. Υπάρχει όμως ένας, και μόνο ένας, Lane στον ΤΚ Σμύρνης. Προσθέτουμε πάντως και το Αλβ. lënë= (1) τρελλός, ζουρλός, παλαβός (2) γυναίκα παρατημένη, χωρισμένη (3) παρατημένος, ξεχασμένος (4) παιδί παρατημένο (5) αφηρημένος.
Λανέτης [TN]	TKA=1 (05/09). Στα Τρκ. lânet=nalet=κατάρα, ανάθεμα. Αντίστοιχο Τρκ. επώνυμο δεν μπόρεσα να βρώ. Βλέπε και επώνυμο Ναλέτης. Πλήν όμως υπάρχει και το Αλβ. lanet= (1) δαίμονας, διάολος (2) άνθρωπος κακός, κακόβουλος (3) άνθρωπος έξυπνος, εύστροφος, διαολάκος.
Λαπαθιώτης [TN]	TKA=2 (07/09). Δοθέντος ότι η κατάληξη γ=η δείχνει καταγωγή, μιά λογική μαντεψιά είναι «ο καταγόμενος από τα Λάπατα Αχαΐας, Λαπατιώτης→ Λαπαθιώτης» (βλέπε εδώ). Παρατηρούμε όμως ότι ο πατέρας του ποιητή Ναπολέοντα Λαπαθιώτη (1988-1944) είναι Κυπριακής καταγωγής, ότι Λαπηθιώτες στην Κύπρο είναι οι «εκ Λαπήθου», δημου που σήμερα είναι στα κατεχόμενα, και ότι στο διαδίκτυο βρίσκουμε τα επώνυμα Λαπιθιώτης (συμμετέχει στον Ιστανικό εμφύλιο, αφιέρωμα της Καθημερινής (17/1/99, Εφτά ημέρες) στους Έλληνες στην Ισπανία) και Λαπηθιώτης (ηθοποιός στη Λευκωσία). Ίσως το Λαπαθιώτης να είναι παραφθορά που Λαπιθιώτης. Σημειώνουμε και το Λάπιθος (χωριό στην Κρήτη) και παραπέμπουμε τον αναγνώστη και στο επώνυμο Λαπατάς που ίσως σχετίζεται με το Λαπαθιώτης.
Λάπας	Βλέπε Λάππας.
Λαπάς	lâpa=ρύζι νερόβραστο, χυλός, lâraci= άνθρωπος στον οποίο αρέσει ο χυλος, εύσωμος αλλά πλαδαρος, νωθρός, αδύναμος χαρακτήρας
Λαπατάς	TKA=34, 1, 1 (12/08). Το επώνυμο εμφανίζεται και ως Λάπατας.
Λαπατίνας	Λάπατα/Λάπαθα λέγονται φυτά που τα φύλλα τους , κάπως ξυνά, έχουν γίνει τελευταία της μόδας με τους μανιώδεις της μαγειρικής (αρχαίο λάπαθον με κατα τα φαινομενα καθαρκτικες ιδιοτητες).
Λαπατούρας	Λάπατα η παραλλαγές αφθονούν σαν τοπωνύμια. Π.χ., <ul style="list-style-type: none"> • Λάπατα, Λαπάτες, Λαπάτα (έγινε Λαπάθεια το 1955) Αχαΐα • Χωριό Λάπας/Λάππα στην Αχαΐα • Αρβανιτοχώρι Λάπι (σήμερα Ριζοχώρι) στη Μεσσηνία. • Λάπατα, οικισμός στον Προυσσό Ευρυτανία) • Τοποθεσία Λάπατα στο Παχτούρι (Τρίκαλα) • Τοποθεσία λάπατος (Άγιος Βλάσης, Αγρίνιο) • Τοποθεσία Λαπαθια στον Παρνασσό • Συνοικία Λάπατος (Πύργος Ηλείας)

- Κορυφή Λάπατος (Γκαμήλα, Β. Πίνδος)

Αξιόπιστη ετυμολογία με τα υπάρχοντα στοιχεία δεν γνωρίζω αλλά παρατηρούμε ότι:

- Η γεωγραφική κατανομή των τοπωνυμίων δείχνει προς τα Αλβανικά και υπάρχουν επιφανειακές τουλάχιστον ομοιότητες με Αλβ. λέξεις. Συγκεκριμένα:
 - Παρëtyrë= (1) χυλος χωρίς γεύση (2) τρόπος ομιλίας που βρίθεται από βρισιές και χυδαίες εκφράσεις [ΟΑ].
 - Iarë=λάπα=λαπάρα= το κομμάτι του σώματος ανάμεσα στα πλευρά και το ισχίον, η κοιλιακή χώρα [ΝΓ, ΔΔ] αλλά και Iarë= σκληρό κομμάτι κρέατος/δέρματος και Iarëtë=το flank steak των αγγλομαθών.
 - Lparëti=λάμπω, γυαλίζω, φέγγω, αστράφτω και Παρëtimë=λάμψη.
 - Παρëtor=φλύαρος γλωσσοκοπάνα
 - Παρëtoj=λέω ανοησίες, αρλούμπες, ότι μου περνάει από το μυαλό χωρίς να το σκεφτώ,...

Βέβαια, αν πάρουμε αυτό το δρόμο, τα επώνυμα μάλλον έχουν διαφορετικές έννοιες και ετυμολογίες

- Η συνοικία Λάπατος στον Πύργο πλημμύριζε κάθε χρόνο, η τοποθεσία Λάπατα στην Αχαΐα είναι στην περιοχή του χωριού Λακκώματα, λάπαθο σημαίνει και λάκκος/παγίδα για ζώα (Σουίδας). Οπότε δεν αποκλείεται τα διάφορα Λάπατα να σχετίζονται με κοιλότητες του εδάφους (βλέπε γούπατα) και το Λάπατας να είναι Εθνικό.

Αυτά και περισσότερες μαντεψιές δεν τις αντέχω.

Λάπ(π)ας[TN]

Ισως απο το Αλβ. Παρë=γλώσσα, Παρës= φλύαρος, πολυλογάς και Παρ=ρουφάω, καταπίνω χάβω (συγγενές με το λάπτω) αλλά και φλυαρώ, μιλάω ανεύθυνα, κουτσομπολεύω. Απο ειρωνεία της τύχης (αν η ετυμολογία είναι σωστή) τον Οκτώβρη του 2004 κατελήφθη το Γυμνάσιο στο χωριό Λάπ(π)ας η Λάπ(π)α Αχαΐας για να μη σηκώση τη σημαία Αλβανή μαθήτρια (κατά τα γραφόμενα πάντως το χωριό δημιουργήθηκε από πρόσφυγες). Την ίδια εποχή ο πρόεδρος της Ελλάδας ήθελε να επισκεφθή το χωριό Δόβριανη (στην Αλβανία) και οι Αλβανοί εθνικιστές» διαμαρτύρονταν.

Λάπας ήταν το όνομα κλεφταρματολού στον Ολυμπο αλλά και γλύπτη .

Τέλος, υπήρχε και η αρχαία Λάππα (σήμερα Αργυρούπολη) στην Κρήτη της οποίας οι κάτοικοι ελέγοντο Λαππαίοι.

Λαπατσάνης
Λαπάτσης
Λαπατσιώρας

TKA=12, 4, 1 (12/08). Ο [ΔΤ] ετυμολογεί το Λαπατσής από το Τρκ. *lapaci*=πιλαφατζής. Μολονότι στον ΤΚΚΕ υπάρχουν 8 *Lapaci*, το ανέβασμα του τόνου και, κυρίως, η μεταβολή του τζ σε τσ είναι φαινόμενα δυσεξήγητα.

Λαπούσης

TKA=7 (12/08). Αλβ. *Parush*= με μεγάλα, πλατιά, κρεμαστά αυτιά (άνθρωπος η ζώο), με μεγάλα φύλα (φυτό, π.χ. όπως το καλαμπόκι). Σύμφωνα με τον [VO] από τα Σλαβικά.

Λαρδάς
Λάρδης

TKA=42, 41 (07/09). Ο [ΜΤ] ετυμολογεί το Λάρδης από το λαρδί (*lardh* στα Αλβ. και *lard* στα Αγγλικά/Γαλλικά από το Λατ. *lardum*)=χοιρινό λίπος. Τα ίδια ισχύουν και για το Λαρδάς που μάλλον είναι επαγγελματικό. Σημειώνουμε ότι Λαρδάς ήταν και όνομα οικισμού στον Κίτσομο/Χανιά που μετωνομάστηκε Γραμβούσα.

Λασκαρέλιας
Λάσκαρης[TN]

TKA=100+ (07/09). Λάσκαρις και αργότερα Λάσκαρης ήταν το επώνυμο οικογενείας της Κωνσταντινούπολης που βασιλεύσε μετά το 1204 (αυτοκρατορία της Νίκαιας). Μία ιστοσελίδα, [εδώ](#), αναπαράγει την ετυμολογία δάσκαλος→ ράσκαλης→ λάσκαρης και γράφει. «Οι παραπάνω τύποι απαντούν στο μικρασιατικό ιδίωμα της Σίλλης (περ.Ικονίου) όπου ο ρωτακισμός αποτελεί γενικό κανόνα(πβ.δεξί-ρεξί,δεσπότης-ρεσπότης)». Ίσως η ετυμολογία να είναι σωστή. Η αλλαγή θέσεως των λ και ρ δεν είναι άγνωστο φαινόμενο (π.χ., *miracle* που στα Ισπ. γίνεται *milagro*). Πλήν όμως ο ρωτακισμός δεν είναι η αλλαγή του δ σε ρ, τα περι ρεξί και ρεσπότη δεν μπόρεσα να τα επαληθεύσω και, δοθέντος ότι το οικογενειακό Λάσκαρης είναι εν χρήσει από τον 11° αιώνα, ο «ρωτακισμός» της Σίλλης μετράει αν υπήρχε τότε και αν η οικογένεια προέρχεται από την Καππαδοκία. Το [ΟΔΒ] γράφει ότι:

- Το όνομα της οικογενείας εμφανίζεται σε διαθήκη του 1059, εποχή που ήτανε χωρικοί
- Η οικογένεια ήταν γνωστή και με το επώνυμο Τζαμαντούρος
- Το 1180 ο Μιχαήλ Λάσκαρης ανήκει στους προεστούς της Θεσσαλονίκης
- Το Λάσκαρις μάλλον προέρχεται από τα περσικά, και σημαίνει πολεμιστής.

Σημειώνουμε η Αγγλική και η Γαλλική χρησιμοποιούν τη λέξη *lascar* η οποία ετυμολογείται από το Περσικό *lashkar* από το Αραβ. *al askar* από το Λατ. *exercitus*=στρατός (εξ ου και το Τρκ. *asker*=στρατιώτης και το νεοΕλλ. *ασκέρι*). Ίσως λοιπόν το Λάσκαρης απλώς να σήμαινε στρατιώτης η κάτι παρόμοιο.

Λαστίκης

TKA=6

Λαστιώτης[TN]

TKA=7. Χωριά Λάστα (Αρκαδία) Λασταίικα (Ηλεία) και Λάστοβο (μετωνομάστηκε Χελιδόνα). Στα Σερβ. *lasta*=χελιδόνι (οπότε Λάστοβο~χελιδονότοπος). Νησί Λάστοβο στην Κροατία.

Λάστρας

TKA=1

Λατίφης

TKA=17 (12/08). Τρκ. *lâtif*= κομψός, αβρός, χαριτωμένος, αξιαγάπητος αρεστός και *lâtife*= ευφυολόγημα, χαριτολόγημα, αστείο, ανέκδοτο. Το *Lâtife* είναι γυναικείο όνομα και *Lâtife* λεγότανε η γυναίκα του Ατατούρκ. Στον ΤΚΚΕ οι *Latif* είναι 8.

Λάτσης[TN]

Μάλλον από το Αλβ. *llac*=βοηθός χτίστη και τις συγγενείς λέξεις *llac*=αμμοκονίαμα και *llucë*= λάσπη, λασπότοπος. Υπάρχει όμως και το *Kouytso*;axiko *latsi*, πληθυντικός του *laku*= τέλμα, βόθρος, λάκκος [KN].

Λαφαζάνης

TKA=29,6,2,10 (12/08). Στα Τρκ. *lâfazan* (στα Οθ. και *lâfzen*)=

Λαφαζανίδης

(1) φλύαρος, πολυλογάς (2) καυχησιάρης, άνθρωπος επιρρεπής στον κομπασμό, στους λεονταρισμούς, στις ψευτοπαλληκαριές. Την έννοια του φλύαρου τη βρίσκουμε και στα Αλβ. *llafazan* και *llarazan*, και στο Ελληνικό λαφαζάνης. Στον ΤΚΚΕ, στον ΤΚ Αγκύρας και στον ΤΚ Σμύρνης *Lafazan* δεν υπάρχει. Υπάρχει όμως ένας *Lafazan* στον ΤΚΚΑ. Ας σημειωθεί ότι ανάμεσα στους Έλληνες Λαφαζάνηδες βρίσκουμε και ένα κρασά/οινοποιό στη Νεμέα.

Λαφαζάνογλου

Λαφαζάνος

Λάφης

TKA=22 (02/09). Τρκ. *lâf*=(1) λέξη, λόγια, κουβέντα, συνομιλία (2) λόγια κενά περιεχομένου, κενολογία, φλυαρία, πολυλογία και το *Laf* είναι εν χρήσει Τρκ. επώνυμο

Λαφιάς

TKA=6, 12 (02/09). Υπάρχει ένα γένος μη δηλητηριωδών φιδιών

Λαφιάτης

γνωστό ως *Elaphe* ένα από τα οποία ήταν το φίδι του Ασκληπιού το οποίο για μερικούς ήτανε η *Elaphe longissima* και για άλλους η *Elaphe quatorlineata*. Αυτής της οικογένειας τα φίδια είναι γνωστά και με τα ονόματα Λαφιάς, ποντικοφάγος, Λαφιάτης και Λαφίτης. Περιγραφές [εδώ](#) και [εδώ](#) εικόνες [longissima.jpg](#), [pontikofagos.jpg](#), και [quatuor.jpg](#)

Λαφιώτης

TKA=1, 4 (02/09). Το επώνυμο δείχνει Εθνικό αλλά το μόνο Ελλ.,

Λαφιωτάκης

τοπωνύμιο που γνωρίζω με τη λέξη (Ε)λάφι είναι το Πόρτο -Λάφια στα Στύρα (Εύβοια).

Λαφτσής[TN]

TKA=5, 7, 2 (12/08) με τους δύο Λαφτσόγλου μάλλον να είναι αδέρφια..

Λαφτσιδής

Ο [ΔΤ] προτείνει το *lâfzî*=εγγράμματος. Η λέξη υπήρχε στα Οθ. και

Λαφτσόγλου

σύμφωνα με τον [RT] σήμαινε προφορικός, κυριολεκτικός, λέξη προς λέξη (η βασική έννοια του lâf είναι λέξη). Στον ΤΚΚΕ επώνυμο Lafzi η Lafzi δεν υπάρχει. Υπάρχει όμως ένας Lafçi, 50 Lafçi, και 31 Lafçi και σύμφωνα με τα λεξικά η λέξη lafçi (προϊόν της σύγχρονης Τρκ. που είτε αγνοεί είτε δεν σέβεται την ιστορία της) σημαίνει (1) ευφράδης, εύγλωτος (2) κουτσομπόλης, σκανδαλοθήρας (3) γυρολόγος, πραματευτής, «πλασιέ». Νομίζω ότι η ετυμολογία από το lâfçî που έχει καταλήξει να είναι lafçi είναι η σωστή.

Λαψάνας
Λαψάνης

ΤΚΑ=1,20 (07/09). Λαψάνα και Λαψάνη είναι ονόματα φυτών [ΣΤ]. Η λαψάνα (charlock, white mustard και wild mustard για τους Αγγλομαθείς και Sinapis arvensis για τους σπουδαγμένους) λέγεται και βρούβα, σινάπι, η λαψανίδα. Η λαψάνη (hoary mustard για τους Αγγλομαθείς, Hirschfeldia incana για τους σπουδαγμένους) χρησιμοποιείται και σαν συνώνυμο της λαψάνας αλλά και σαν όνομα του γένους στο οποίο ανήκει η λαψάνα. Η πρώτη εικόνα δείχνει τη λαψάνα, οι άλλες δύο τη λαψάνη.

Λεβέντης

ΤΚΑ=100+ με την πεντηκοστή Λεβέντη να λέγεται Ειρήνη και τον πεντηκοστό Δημήτρη (12/08). Περσογενές Οθ./Τρκ. levend= (1) ελεύθερος, ανεξάρτητος, τυχοδιώκτης, ανεύθυνος (2) υπηρέτης, εργάτης (3) νέος, ωραίος και γεροδεμένος (4) (Οθ.) στρατιωτικό σώμα ατάκτων. Η λέξη έχει πολιτογραφηθεί στα Ελληνικά και στα Αλβ. (levend=ζωηρός, τρελλούτσικος, ευκίνητος, κοτσονάτος). Μόνο ένας Levend στον ΤΚΚΕ.

Λέζας

ΤΚΑ=8, 24 (06/09). Ίσως από το Αλβ. lez=leze=κρεατοεληά

Λέζος

Λεζιζίδης

ΤΚΑ=2 (12./08). Ίσως από το Αραβογενές Τρκ. leziz=απολαυστικός, νόστιμος, νοστιμώτατος, γευστικώτατος. Συνδρομητές Leziz πάντως δεν υπάρχουν στον ΤΚΚΕ, ΤΚΚΑ, ΤΚ Σμύρνης και ΤΚ Αγκύρας.

Λειλεμίδης

ΤΚΑ=2,1,3,1 (12/08). Από τα Αραβογενή Τρκ. leyle=νύχτα, leyli=οικότροφος, εσωτερικός μαθητής (ζη στο χώρο του σχολείου)

Λειλετζόγλου

(2) νυχτερινός και Leylî=Leylâ= γυναικείο όνομα με την έννοια

Λειλόγλου

(χοντρικά) «νύχτα σκοτεινή και ατέλειωτη», νύχτα, η γεννημένη

Λειλόπουλος

νύχτα, ανάλογα με τον συγγραφέα. Η νύχτα και το βράδυ είναι συχνά

συνώνυμα ρομαντικών σκέψεων και περιπετειών, ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή. Με αποτέλεσμα στο τραγούδι η Μισιρλού (η Αιγυπτιώτισσα) ο ερωτευμένος Ρωμής να τραγουδάει στη Μουσουλμάνα του:

Αχ, για χαμπίμπι, αχ, για λελέλι=Ωχ αγάπη μου, Ωχ, νύχτα μου (βλέπε και επώνυμο Χαμπίμπης).

Λέκας
Λέκκας

TKA=50, 100+ (05/09). Κατά τεκμήριο από τό Αλβ. Leka= Αλέκος, Αλέξανδρος. Δέν αποκλείεται όμως και τό Αλέκος χωρίς την Αρβανίτικη μαμή.

Λεκέας

TKA=9 (02/09). Η Μανιατοποίηση του Λέκας/Λεκιάνοι, επώνυμο που εμφανίζεται στη Μάνη τον 17^ο αιώνα.

Λελέκης

Λελεκάκης
Λελεκίδης
Λελεκόπουλος
Λελέκος

TKA=7,2,1,2,2 (12/08). Τρκ. leylek= λελέκι, πελαργος, και μεταφορικά πολύ ψηλός άνθρωπος. Οι Leylek του ΤΚΚΕ είναι 12. Λελέκος ήταν το επώνυμο λαογράφου, γνωστού τύπου της Αθήνας, του 19^{ου} αιώνα (βλέπε λεπτομέρειες [εδώ](#)).

Λεμπέσης

lë= φεύγω, εγκαταλείπω και besë = λόγος τιμής, μπέσα; σέ γενικές γραμμές σημαίνει αποστάτης, παραβάτης, κάποιος πού δέν τήρησε τό λόγο του, τίς υποχρεώσεις του.

Σημείωση: Ένας από τούς αρχηγούς στην Αττική τής Ορλωφικής επανάστασης (1769-1774) λεγόταν Δημήτρης Λέκας, παρατσούκλι Μητρομάρας (ΤρελλοΔημήτρης) από το marrë= (1) τρελλός, (2) παράτολμος, (3) μανιασμένος . Οι οπαδοί του ήταν γνωστοί ως Λεμπέσηδες

Λέντας

Λεντάκης

TKA=16, 4 (02/09). Ίσως από το Ηλίας (βλέπε Λεντούδης). Ο [ΑΚΛ] το ετυμολογεί από το Ιτ. lento= αργός (αλλά και καθυστερημένος, αδρανής, τεμπέλης, νωθρός, χαρακτηρισμός βίδας/ιμάντα κ.τ.τ. που έχει λασκάρει). Χωριό Λέντας στην Κρήτη, στο Λιβυκό πέλαγος.

Λεντούδης

TKA=19 (02/09). Ο [ΜΤ] γράφει ότι τα Λέντος, Λεντούδης, και Λεούσης είναι πατρωνυμικά από το Ηλίας. Το Λέντος σαν επώνυμο δεν δείχνει να υπάρχει, υπάρχει σαν τοπωνύμιο (περιοχή κοντά στο Ελαφονήσι/Χανιά και παραλία στους Λειψούς).

Λεούσης

Λέπουρας

Λέπουρης

Λέσης

Λέσιος

Λεσιώτης

TKA=100+, ΤΚΘ=1 (02/09). Βλέπε Λεντούδης.

TKA=46, 8 (06/09). Αλβ. lëpur=λαγός /φοβιτσιάρης (όπως, π.χ., το έγινε λαγός), άνθρωπος που περπατάει γρήγορα. Επίρρημα lëpuras.

TKA=1,1,29. Το τουρκογενές Λέσι σήμαινε ψοφήμι (ζώου), πτώμα Χριστιανού (υποτιμητικός χαρακτηρισμός από Μουσουλμάνους) [ΔΔ], αλλά και άνθρωπος υπερβολικά νωθρός, αδύναμος, κουρασμένος [ΙΜΤ]. Στα Τρκ. lëş=(1) ψοφήμι (2) οτιδήποτε έχει τα εξωτερικά

χαρακτηριστικά πτώματος (π.χ., *leş gibi sarhos*=τέζα στο μεθύσι). Παρόμοια με το Τρκ. *leş* είναι τα Σερβ. *leş*=πτώμα και *leşina*=πτώμα, ψοφήμι και το Κουτσοβλάχικο *λέσε*= πτώμα σεσηπός. Το Λεσιώτης βέβαια φωνάζει ότι είναι Εθνικό. Πράγματι, είχαμε τα χωριά Λεσιά (Καλλονή από το 1954, Τροιζηνία) και Λεσιανά (Φιλύρα από το 1963, Τρίκαλα). Ο [VM] θεωρεί το Λεσιανά Σλαβικό από τη ρίζα

leşb=δάσος (στα Ρωσ. Και τα Βλγ. *лес*=δάσος). Τέλος, στα Αλβανικά έχουμε το κύριο όνομα *Lesh*=*Lezhë*= παραφθορά του Αλέξιος και τη ρίζα *lesh*=μαλλί και κατ επέκταση (1) βγάζω γένεια/ γίνομαι άντρας, βγάζω χνούδι (δέντρο), προσπαθώ να συγκαλύψω, να κουκουλώσω. Το μόνο σχεδόν σίγουρο από όλα αυτά είναι ότι κατά τα φαινόμενα Λεσιώτης= από τα Λεσιά.

Λέσκος[TN]

TKA=2 (06/09). Στα Αλβ. *leshko*=αφελής, υπερβολικά εύπιστος, χαζοβιόλης. Ας σημειωθεί όμως ότι στον ΤΚΑ υπάρχουν και δύο LESKO.

Λέτσος

TKA=26 (02/09). Η Ελληνική υιοθέτησε το Ιτ. *lezzo*=δυσσομία, δυσωδία, μπόχα και το μετέβαλε σε χαρακτηρισμό ανθρώπου: Λέτσος= (1) βρώμικος, κακοντυμένος, κουρελής (2) άνθρωπος αναξιοπρεπής, άξιος καταφρόνησης.

Λέφας

Λεφάκης
Λεφές

TKA=62,68,1 (02/09). Ο [ΑΚΛ] προτείνει το Ελέφας (με αποκοπή του Ε) αλλά και το γραμματιζούμενο Αραβογενές Τρκ. *lef* το οποίο ο [ΑΚΛ] αποδίδει ως εσωκλείω και το [TE] ως σύναψη, σύνδεση, συνένωση (ο [RT] το μνημονεύει και σαν ρητορικό σχήμα). Η ετυμολογία δεν δείχνει πειστική από τη φύση της. Επιπροσθέτως, επώνυμο *Lef* στον ΤΚΚΕ δεν υπάρχει, το Λέφας εμφανίζεται σε ΕΛΛ. τοπωνύμια και σε μιά Σαρακατσάνικη ιστοσελίδα οι Λεφαίοι χαρακτηρίζονται Σαρακατσάνοι. Από τοπωνύμια έχουμε τα Λεφαίικα (Τρίκαλα), το Λεφόκαστρο (Αργαλαστή Μαγνησίας) και το κάστρο του Λέφα (Ικαρία). Το Λέφος χρησιμοποιείται, μάλλον σπάνια, σαν υποκοριστικό του Λευτέρης και στα Ισπανικά *lefa*=σπέρμα. Σε τελική ανάλυση, αληθοφανή ετυμολογία δεν γνωρίζω.

Λέχος[TN]

Λεχούδης
Λεχούρης
Λεχουρίτας
Λεχουρίτης
Λεχωβίτης
Λεχωνίτης

TKA=11,1,2,1,15,3,3 (12/08). Ο [ΔΤ] ετυμολογεί τα δύο πρώτα από το Τρκ. *leh*=ευνοϊκός η *Leh*=Πολωνός. Επειδή όμως το *Leh* δεν υπάρχει ούτε στον ΤΚΚΕ, ούτε στον ΤΚΚΑ, ούτε στον ΤΚ Αγκύρας, ούτε στον ΤΚ Σμύρνης, ας δούμε τι άλλες επιλογές έχουμε. Κατ' αρχήν, όλα αυτά τα επώνυμα δεν δείχνουν να έχουν την ίδια ετυμολογική προέλευση. Λεχούρι είναι το όνομα χωριού της Αχαΐας. Λέχωβα η Λέχοβο είναι τοπωνύμιο (π.χ., μοναστήρι Λέχοβας στο Κιάτο, χωριό Λέχοβο στη Φλώρινα που μετωνομάστηκε δίσ (Λέχοβο→ Ηρωικό→

Λέχοβο), και Λέχοβο στο Σιδηρόκαστρο (σήμερα Κρασοχώρι). Τέλος Λεχώνια είναι όνομα χωριού/προαστείου του Βόλου. Οι Λεχωνιάτες προτείνουν σαν πιθανή ετυμολογία το Σλαβικό λεχ=πεδινός, καμπίσιος η ιστοσελίδα για το μοναστήρι γράφει «Στην σλαβική γλώσσα η λέξη "λέχα" σημαίνει λιβάδι, αγρός, πρασιά. Άρα Λέχοβα=λιβαδότοπος.». Τα λεξικά λένε τα εξής:

- leha= παρτέρι, πρασιά, κηπάριο, χωραφάκι, αγροτεμάχιο, μπουστάνι στα Σέρβικα
- lehe= (1) χωράφι, παρτέρι, κήπος (2) αυλάκι
- lehje= γαύγισμα, αλύχτημα.
- lehur= (1) γαύγισμα, αλύχτημα (2) προσβολή/ βρισιά φωναχτή, με μορφή γαβγίσματος.

Τα παραπάνω μάλλον εξηγούν τα δύο τελευταία επώνυμα, ίσως και το Λεχούρι και τα εθνικά που παράγει (σημειωτέον ότι Λεχουρίτης ήταν το επώνυμο αγωνιστή του 1821). Μας απομένει ο Λέχος και ο Λεχούδης. Τα λεξικά λένε τα εξής:

- Στα αρχαία λέχος= στρώμα, κρεβάτι, ανάκλιτρο (2) νεκρικό κρεβάτι (3) σύζυγος. Από το λέχος έχουμε το λεχώνα, και το λεχούδι= αρτιγέννητον, νεογνόν [ΔΔ].
- Αλβ. leh= (1) γαυγίζω (2) κουτσομπολεύω κακόβουλα, ξεδιάντροπα, και αισχρολογώντας [ΟΑ].

Με τα υπάρχοντα στοιχεία πειστική ετυμολογία δεν βλέπω αλλά εγώ θα διάλεγα το κακόβουλος, αισχρολόγος κουτσομπόλης.

Λεώνης
Λιάγκας
Λιάγκης
Λιαγκόζης
Λιάγκος
Λιάνγκος

TKA=45, 13, 5, 62, 3 (12/08). Στα Αλβ. lag= βρέχω, ποτίζω/βρέχομαι lagë=(1) σταγόνα υγρού, υγρασία (2) το τμήμα της γής που καλύπτεται από νερά και lagës= (1) οτιδήποτε χρησιμοποιείται για πότισμα και διατήρηση υγρασίας (δοχείο νερού, σφουγάρι) (2) νεροπίστολο (3) εργάτης φούρνου που ρίχνει νερό για να γίνη το ζυμάρι [ΟΑ]. Η παρουσία του σχεδόν μη προφερομένου ν στο Λιάνγκος γεννά την υποψία ότι ίσως είναι το αρχικό επώνυμο και τα άλλα παραλλαγές του. Ίσως από τα Αλβ. όπου llangos=(1) σκυλί αδέσποτο (2) άεργος, που περιφέρεται στους δρόμους, φλύαρος, κουτσομπόλης. Το Λιάγκας επίσης ετυμολογείται, [εδώ](#), από το Βλάχικο leanga= ο μωρός, ο ανόητος, ο χάχας. Στο διαδίκτυο διαβάζουμε την έκφραση Μπόουλου σ' λεάγκα ντι κοάρνι σ' όμλου ντι λίμπα= Το βόδι δένεται από τα κέρατα και ο άνθρωπος από την γλώσσα Όπου το σ' λεάγκα=δένεται. Παράλληλα ο [KN] γράφει:

- λεαγκάν(ου)=κούνια
- λεαγκάν(ου)= αιωρώ, κουνάω

- leangu (θηλ. Leanga)= υπερύψηλος (Ρουμ. lungan).
- λέγκου/λιγκάι = δένω (Λατ. ligo)

και από όλα αυτά το μόνο που συμπεραίνω είναι ότι εγώ και ο γράψας «leanga= ο μωρός...» έχουμε διαφορετικές και ασυμβίβαστες πηγές. Εκτός κι' αν λάβουμε υπ' όψιν τη γνώμη των παλαιότερων ότι οι Έλληνες δεν είναι δυνατόν να είναι ταυτόχρονα ψηλοί και έξυπνοι οπότε τα πανύψηλος και βλάκας είναι συνώνυμα.

Λιαγκούμης

Λιάγκουρας

Λιαγκουρδής

Λιαγκούρης

Λιαγκουρόπουλος

TKA=1,10,1,3,1 (12/09=8). Ο [ΔΤ] ετυμολογεί το Λιαγκούμης όπως και το Λαγούμης. Ίσως να έχη δίκηο αλλά επαρκή στοιχεία που να στηρίζουν αυτή την ετυμολογία δεν γνωρίζω. Λαγκούμι είναι τοπωνύμιο, κάπου ανάμεσα στα χωριά Κοπανός και Λευκάδια (Νάουσα), οι διαφορές ανάμεσα στα Λα/Λια και κ/γκ/νγκ λεπτές και εύθραυστες (π.χ., ο οικισμός Λιανγκαίικα της ΑιτωλοΑκαρνανίας εμφανίζεται και ως Λαγκαίικα) και για κάθε ετυμολογική μαντεψιά δείχνει να υπάρχουν κάποιες άλλες εξ' ίσου πιθανοφανείς.

Λιάκουρας

TKA=18 (12/08). Λιάκουρα λέγεται η κορυφή του Παρνασσού και Λιάκουρα κάποτε λεγότανε ολόκληρος ο Παρνασσός. Το Λιάκουρα συνήθως ετυμολογείται από το λύκος+ωρυγή=λύκου ουρλιαχτό με βάση τον Πausanias που γράφει ότι την εποχή του κατακλυσμού του Δευκαλίωνα οι κάτοικοι της περιοχής οδηγήθηκαν σε μέρος ασφαλές από λύκους και τα ουρλιαχτά τους (...λύκων ωρυγαίς απεσώθησαν....) και χτίσανε πόλη την οποία ωνομάσανε Λυκωρεία. Σε άλλες εκδοχές η Λυκωρεία ήταν η πόλη του μυθικού Λυκωρέα, γιού του Απόλλωνα και της νύμφης Κωρυκίας. Το Λιάκουρας μάλλον είναι Εθνικό, βλέπε όμως και Λιάκουρης.

Λιάκουρης

Λιακουρίκης

Λιακουρίσιος

TKA=20,1,2 (12/08) Αλβ. lakuriq = γυμνός, ξυπόλυτος, φαλακρός (αλλά και νυχτερίδα). Ίσως και απο το τοπωνύμιο Λιάκουρα (Παρνασσός) η τα Αλβ. lakur=γυμνός, lëkur= γίνομαι πετοσί και κόκκαλο, lëkurë= εξωτερικό περίβλημα, πετοσί, δέρμα, lëkurës=εκδορέας. Το Λιακουρίκης και το lakuriq αν εξαιρέσουμε το τελικό σίγμα είναι ηχητικά ταυτόσημα. Ας σημειωθεί ότι το Ιτ. επώνυμο Licursi ετυμολογείται από το Αλβ. "licures" = βυρσοδένης.

Λιακώνης

TKA=13 (02/06). Ο [ΑΚΛ] γράφει Λιακώνης και το ετυμολογεί από το Λιακόνι<λαδωμ. ακόνι. Το διαδικτυο λέει Λιακόνι(Chalcides ocellatus)= σαύρα, η οποία αναληθώς πιστεύεται δηλητηριώδης (λεπτομέρειες [εδώ](#), φωτογραφία [εδώ](#)) και οι Κρητικοί έχουν μιά μαντινάδα που λέει «Την πεθερά μου εδάγκασε στον πόδα ένα **Λιακόνι** και το **Λιακόνι** εψόφησε μα εκείνη ζή ακόμη». Το Λιακόνι γράφεται, σπάνια, και Λιακώνι. Αντιθέτως, όλα τα επώνυμα γράφονται Λιακώνης με μοναδική εξαίρεση μιά διαδικτυακή αναφορά σε διαιτητή Δ' Εθνικής.

Λιαλιάμος
Λιαλιάμπης
Λιαλιάος
Λιαλιάρης
Λιάλιας
Λιαλιάτης

TKA=4,4,3,19,3,3 (05/09). Ο [ΔΤ] ετυμολογεί το Λιάλιας από το Περσογενές Τρκ. lâl= μουγκός, άλαλος και στον ΤΚΚΕ οι Lâl είναι 11. Παράλληλα, από ειρωνεία της τύχης, οι μαθητές του Δημοτικού Ανατολικού Θεσσαλονίκης (πάλαι ποτέ Βαλμάδα) το 2000-01 αναρτήσανε μία ιστοσελίδα (ετυμολογημένα επώνυμα του χωριού τους) και γράψανε Λιάλιας= (από το ρήμα λαλώ) παρατσούκλι γι' αυτόν που μιλάει πολύ. Ίσως να έχουνε και αυτοί δίκηο δοθέντος ότο συχνά το λιαλιά εμφανίζεται στη θέση του λαλιά. Ανάμεσα στο Λιαλιάς/πολυλογάς και το Λιαλιάς/μουγκός εγώ προτιμώ το Λιάλιας όπως το Λιάλιος (βλέπε επώνυμο) δοθέντος ότι Λιάλια είναι ηχητικά η σωστή απόδοση του lala. Ο αναγνώστης ας διαλέξει η ας επινοήσει.

TKA=43 (05/09). Από το Αλβ. lalë/ lala, προσφώνηση προς μεγαλύτερο αδερφό, θείο κ.τ.λ. (π.χ., όπως τό Τούρκικο ağa bey η abi). Σύμφωνα με τό [ΟΑ] χρησιμοποιείται σά βρισιά στά Μουζακιά. Βλέπε και Λάλας, Λαλάς, Λιάλιας.

Λιάλιος

Λιάμης[ΤΝ]
Λιαμάκης
Λιαμέτης
Λιαμέτσας
Λιαμίδης
Λιαμίρας
Λιάμος
Λιαμύρας

ΥΚΑ=18,2,2,1,4,1,1,4 (05/09). Το Λιάμης εμφανίζεται και ως Λιαμής και ο [ΔΤ] ετυμολογεί το Λιαμής από το Τρκ. lâmi= λαμπρός και πράγματι το γραμματιζούμενο Αραβογενές lâmi σήμαινε λαμπρός, απαστράπτων. Παράλληλα υπήρχε και το επίσης γραμματιζούμενο lâmi= ο αγγίζων, εγγίζων με τα ακροδάκτυλα, που πασπατεύει, ψαχουλεύει, ψηλαφα, ψηλαφητής και παρόμοια. Πιθανόν, εν μέρει τουλάχιστον, ο [ΔΤ] να έχη δίκηο, δοθέντος ότι στον ΤΚΚΕ βρίσκουμε 2 Lamî και ούτε ένα Lamis. Πλήν όμως ανάμεσα στις παληές φωτογραφίες από το χωριό Άγιος Θωμάς ([εδώ](#)) διακρίνουμε κάποιον Λιάμη Σαμπάνη σκαρφαλωμένο πάνω σε μία αλωνιστική μηχανή. Η τοποθεσία του χωριού (επαρχία Θήβας), το παληό του όνομα (Λιάτανη) και τα γύρω τοπωνύμια, τα επώνυμα των κατοίκων στις φωτογραφίες και το επώνυμο Σαμπάνης (βλέπε επώνυμο) δημιουργούν την υποψία ότι ίσως το Λιάμης να είναι Αρβανίτικο. Και πράγματι, σύμφωνα με τους [ΜΜΔ και ΑΚΛ] Λιάμης είναι το Αρβανίτικο υποκοριστικό του Χαράλαμπος. Επιφανειακές ομοιότητες με το Λιάμης έχουν και διάφορες Αλβ. λέξεις όπως οι lëmak= νήμα τυλιγμένο σε κουβάρι, lëmar=αλωνιστής [όπως κατα Σατανική σύμπτωση και ο Λιάμης της φωτογραφίας], lëmës=χαϊδεύω, χαϊδολογάω, κολακεύω, lëmë=αλώνι, αλώνισμα, πεδίο δράσης, lëmsh=σφαίρα κουβάρι αλλά και ακαταστασία, εσωτερική συναισθηματική σύγκρουση, πτώμα κουβαριασμένο, αρχίδια. Από όλα αυτά το μόνο που βλέπω είναι ότι ίσως ο [ΔΤ] να έχη εν μέρει δίκηο αλλά το Τρκ. Lamî μάλλον δεν εξηγεί το «Λιάμης» στον Άγιο Θωμά αλλά η Αλβ. ετυμολογία το εξηγεί.

Λιαμπότης	TKA=22 (06/09). Στα Αλβ. labot είναι το όνομα φυτού που τα φύλλα του μοιάζουν στο στανάκι. Στα Αγγλικά αποκαλείται orach, στα νέα Ελλ. λομπότι η λομπότη [ΣΤ] και στα αρχαία ατράφαξος. Το Λια... του ονόματος δείχνει Αρβανίτικη ρίζα.
Λιανέτης	TKA=2, μέλη της ίδιας οικογενείας στην ίδια διεύθυνση (05/09). Βλέπε επώνυμο Λανέτης.
Λιάνης[ΤΝ]	TKA=22 (06/09). Ίσως από το lānë (Γκέκινα)= lēnë (Αλβ.) = (1) παρατημένο (πράγμα), παρατημένη γυναίκα (από το συζυγό της), παρατημένο/ορφανεμένο παιδί (2) ότι ξεβράζει το ποτάμι, η θάλασσα (3) κληρονομημένο, κληρονομιά (4) ανθρωπος που τά'χει παρατήσει και δεν φροντίζει την εμφάνισή του (5) εξασθενημένος από αρρώστεια η ηλικία (6) τρελλός, ζουρλός, φρενοβλαβής
Λιάπης	Από τούς Λιάπηδες, υποομάδα τών Τόσκηδων. Λιάπης ήταν ο γνωστός Αλή πασάς με αποτέλεσμα η Σουλιώτισσα Δέσπω του αντιστοίχου δημοτικού τραγουδιού να δηλώση « Η Δέσπω αφέντες Λιάπηδες δεν έκαμε, δεν κάνει!»
Λιάρας	TKA=7 (06/09). Στα Αλβ. υπάρχει μια κατηγορία λέξεων με βασική σημασία παρδαλός, ποικιλόχρωμος, κατάστικτος και μεταφορικά ο διπρόσωπος και άλλη μια κατηγορία που έχει να κάνει με πλυσίματα και παρόμοια. Συγκεκριμένα και από τον [ΝΓ] <ul style="list-style-type: none"> • lara = (1) αποπλύματα/ξεπλύματα ρούχων/πιάτων (2) ασπρόρουχα (3) περίοδος γυναικών, εμμηνορροια • lara-lara= (1) παρδαλός, ποικιλόχρωμος, κατάστικτος (2) διπρόσωπος, ανελικρινής, δόλιος • larash= (1) όνομα διαφόρων πουλιών (γύπας, είδος πάπιας) (2) είδος λαχανόπιτας (3) παρδαλός, πολύχρωμος • larë = κηλίδα, στίγμα • larë = (1) πλυμένος (2) καθαρός, αίθριος, χωρίς σύννεφα (3) πλύσιμο (4) εξόφληση χρέους, εκπλήρωση υποχρεώσεως, εκτέλεση καθήκοντος (5) ποικιλόχρωμος κ.τ.τ. • larës = (1) πλύντης, πλύστρα (2) κόπανος για το πλύσιμο ρούχων (3) είδος πλάνης ξυλουργού <p>Παράλληλα, Λιαράς στην Κυπαρισσία λέγεται το πουλί σπίνος. Το πιθανώτερο είναι το Λιάρας να αναφέρεται σε χαρακτηριστικό (με στίγματα), χαρακτήρα (καλό η κακό, διπρόσωπος η με το κούτελο καθαρό), επάγγελμα (πλύντης, πλύστρα, κ.τ.τ.) η σε πουλί.</p>
Λιαροδήμος[ΤΝ]	TKA=3 (06/09). Ίσως ο Δήμος με τα στίγματα
Λιαροκάπης[ΤΝ]	TKA=14 (06/09). Με κάπ(π)α παρδαλή η ασπρόμαυρη η με μαλλιά ασπρόμαυρα [δοθέντος ότι kapu (Κουτσοβλάχικα)= capo (Ιτ.)=κεφαλή];
Λιαρομάτης[ΤΝ]	TKA=8 (06/09). Παρδαλομάτης;

Λιαρομάτης [TN]	TKA=18 (06/09). Παραλλαγή του Λιαρομάτης;
Λιάρος	TKA=100+ (06/09). Ίσως παραλλαγή του Λιάρας αν εξηγηθή η δυσαναλογία αριθμών στον TKA. Το Ελληνικό λιαρός= (1) θερμός, χλιαρός (2) ήσυχος, ήρεμος που εμφανίζεται στον Ομηρο μάλλον είναι άσχετο με το επώνυμο του οποίου η κατανομή στην Αττική δείχνει Αλβ. προέλευση. Ο [ΧΣ] γράφει «λιαρός=απρόμαυρος, για ζώα» ενώ στα Αλβ. <ul style="list-style-type: none"> • laro= παρδαλός σκύλος, σκύλος (2) κόλακας, τσακακογλύφτης, δουλοπρεπής, απατεώνας, άπιστος, προδότης, παληάνθρωπος • larosh = οπως και το larash/όνομα πουλιών • larosh = παρδαλός, ποικιλόχρωμος, κατάστικτος • larush = παρδαλός, ποικιλόχρωμος, κατάστικτος <p>Σε τελική ανάλυση η το όνομα προέρχεται από το laro και μάλλον σημαίνει παρδαλό σκυλί (κομμάτι δύσκολο και οι 100+ να είναι κόλακες, παληάνθρωποι η προδοτες) η το larosh/larush και είναι εννοιολογικά τουλάχιστον, ισοδύναμο του larash. Η δεύτερη ετυμολογία απαιτεί ανέβασμα του τόνου.</p>
Λιάρτης [TN]	TKA=5 (06/09). Αλβ. lartë = (1) μεγάλος, (υ) ψηλός (άνθρωπος, επίπεδο, θέση, θερμοκρασία, τάση ρεύματος, τιμή, μισθός, υπάλληλος, κρατικό όργανο) (2) σπουδαίος, σημαντικός, εξέχων.
Λιάσκας	TKA=50 (06/09). Σύμφωνα με το [OA] στα Αλβ. laskë=laraskë = (1) καρακάξα (πουλί) (2) καρακάξα (γυναίκα), ήτοι άσχημη, κακόχυμη, ενοχλητική, δυσάρεστη, φλύαρη και γλωσσού.
Λιάτσης [TN]	Αλβ. lac = (1) ληστής (2) απρόμαυρος τράγος αλλά και lac =υγρότοπος. (δές και βάλτος, Βαλτινός).
Λιβαθηνός	TKA=23 (06/09) με το 23 να καλύπτει όλες τις δυνατές γραφές (Λει...θι, Λι...θη, Λι...θι, Λι...θυ). Ενετικό έγγραφο του 1264, εδώ και εδώ , αναφέρεται στο τοπωνύμιο Λειβαθώ, Λιβαθώ η Λεβανθώ (ίσως από το λειβάδι=λειμών= τόπος υγρός, χλοερός, κατάλληλος για βοσκή) και το ανθρωπονύμιο Λιβανθηνός που θεωρείται Εθνικό (από τη Λειβαθώ). Η οικογένεια Λιβαθηνού (επίσης γνωστή ως Λειβαθηνού, Λιβαθινού Λιβαθινού και Ληβαθηνού παραμένει ισχυρή και πλούσια μέχρι και τις αρχές του 20 ^{ου} αιώνα). Στην Κεφαλονιά υπάρχει ο δήμος Λειβαθούς (βλέπει προς Ζάκυνθο) και κάποτε υπήρχε και το χωριό Λιβαθινάτα (απορροφήθηκε στο δήμο Σάμης, βλέπει προς Ιθάκη).
Λιβανός Λιβάνης	TKA=100+, 36 (07/09). Ο [MT] αναφέρεται στο Λιβανός, που στα Χιώτικα σημαίνει λιβανωτός αλλά είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι οι 100+ Λιβανοί είναι όλοι Χιώτες στην καταγωγή (σημειώνουμε πάντως ότι ο εφοπλιστής Σταύρος Λιβανός –πασίγνωστος από τα καμώματα

των γαμπρών του, Ωνάση και Νιάρχου,- ήταν Χιώτης). Στο διαδίκτυο επίσης διαβάζουμε τα εξής:

- αυτός που εμπορεύεται λιβάνι, ή από την ονομασία που δίνεται στις μαυρο-κόκκινες κατσίκες ([εδώ](#)).
- Σε Κερκυραϊκό γλωσσάρι, [εδώ](#), διαβάζουμε «Λίβανο (το): Ράτσα μαυροκόκκινου σύκου»

Και επειδή το μόνο κοινό χαρακτηριστικό των παραπάνω πληροφοριών είναι η σχέση με το λιβάνι και το μαυροκόκκινο χρώμα, ας μείνουμε προς το παρόν στο δεν ξέρω.

Λίβας

TKA=100+ (06/09). Λίβας= άνεμος από τη Λιβύη και κατ' επέκτασιν άνεμος θερμός, καυστικός, καταθλιπτικός. Οπότε το Λίβας είναι παρόμοιο του Νοτιάς.

Λιβέρης

TKA=76, 10, 9 (06/09). Βλέπε επώνυμο Λυμπέρης.

Λιβεράκος

Λιβέριος

Λίλας

TKA=5, 1 (07/09). Λίλα είναι το υποκοριστικό διαφόρων γυναικείων ονομάτων, κατά κανόνα ονομάτων που τελειώνουν σε -λία. Έτσι, η Ευθαλία Καφαντάρη γίνεται Λίλα, το ίδιο και η Ευαγγελία Χρονοπούλου. Κατά πάσαν πιθανότητα τα επώνυμα είναι μητρωνυμικά. Λίλας είναι το επώνυμο αγωνιστή του 1821 (ναυτικού και μπουρλοτιέρη).

Λύλας

Λιμπεράτος

TKA=3 (06/09). Σημαίνει απελευθερωμένος, ίδια ρίζα με το Λυμπέρης, βλέπε επώνυμο

Λιμπέρης

TKA=1,3 (06/09). Βλέπε επώνυμο Λυμπέρης.

Λιμπερόπουλος

Λιναράς

TKA=16 (07/09). Επαγγελματικό όνομα, λινάρι= φυτό που οι ίνες του χρησιμοποιούνται στην υφαντουργία, υποκοριστικό του αρχ. λίνον.

Λινάρδης

TKA=23, 100+ (07/09). Από το φράγκικο Leonardo [MT] που σήμαινε γενναίος σα λιοντάρι

Λινάρδος

Λιναρόπουλος

(Λεονάρδος; Βλέπε **Δαφνη, Στρέζοβα, Δεμέστιχα κ.τ.λ.**)

Λιόκης

TKA=11,12,7,4 (05/09). Ο [ΔΤ] γράφει Τρκ. lök=βαρύς χοντρός, ο [RT].

Λιώκης

γράφει lök= (1) αδέξιος, άγαρμπος, άχαρος, βραδυκίνητος (2) αρσενική καμήλα και το [TE] lök= (1) βαρύς και δυσκίνητος, μεγαλόσωμος και αδέξιος (2) είδος αρσενικής καμήλας. Σε τελική ανάλυση η απόδοση του [ΔΤ] είναι βασικά σωστή αν αντιληφθούμε το βαρύς/χοντρός περισσότερο σαν σχόλιο στον τρόπο κίνησης παρά στο μέγεθος/βάρος. Οι Lök στον ΤΚΚΕ είναι 14.

Λιόκας

Λιόκος

Λιόλιος

TKA=100+ (12/08). Στην Ελληνική Αργκό, βλέπε [εδώ](#), λιόλιος= άτομο χωρίς καμιά ηθική αξία, κοροϊδεύει, εξαπατά, άλλα λέει κι άλλα κάνει, τελείως αναξιόπιστο. Στα Αλβ. lolo= (1) αφελής, ανόητος, κουτός,

Λιόντος

βλάκας (2) παληάτσος, γελωτοποιός, αντικείμενο κοινωνικής κοροϊδίας, καραγκιόζης. Τέλος, σύμφωνα με την [ΜΜΔ] ανάμεσα στα Αρβ. υποκοριστικά του Γιώργος συναντάμε και το Λιόλι.

TKA=100+ (06/09). Ο [ΑΚΛ] επικαλείται το Τρκ. lodos= νότιος άνεμος. Νοτιοδυτικός, γράφει ο [RT] ο οποίος το ετυμολογεί από τα Ελληνικά. Τα ίδια βασικά γράφουν και οι [ΙΖΕ,ΗΕ] που το ετυμολογούν από το νότος !!!!! Στον ΤΚΚΕ οι Lodos είναι 3. Πλήν όμως οι αριθμοί (100+ προς 3), η προφορά (Λιό...), και η θέση του τόνου γεννούν αμφιβολίες. Πολύ πιο πιθανή δείχνει η ετυμολογία από το Λεόντιος (βλέπε [εδώ](#))

Λιόπεσης

TKA=0 (06/09). Το επώνυμο Λόπεσης εμφανίζεται όμως στα Βενετικά αρχεία (βλέπε [ΚΜ]) και πέρα από το Λιόπεσι της Αττικής (σήμερα Παιανία) υπήρχαν και το Λόπεσι Πατρών (σήμερα Καταρράχτης), το Λόπεσι Ηλείας (σήμερα Κρουονέρι) και το Λόπεσι Καλαβρύτων (σήμερα Αγιοι Θεόδωροι). Το όνομα ετυμολογείται από το loṛë=αγελάδα, και κατά μία εκδοχή σημαίνει «μέ γελαδίσια (μαύρα και μεγάλα) μάτια». Σημειώνουμε όμως και το loṛës= ποικιλία σύκων

Λιότσης[ΤΝ]

Λιότσιος

Λιώτσης

TKA=2,1,2 (06/09) Σύμφωνα με τον [ΜΤ] «loci φίλος<άνοητος, βλάκας». Πολύ φοβάμαι όμως ότι υπάρχει σύγχυση ανάμεσα στο loc=μικρός αδερφός, φίλος, σύντροφος και το loṛo=αφελής, βλάκας, χοντρόμυαλος. Μάλλον τα Λι[ό/ώ]τσης έχουν ρίζα το loc και το Λιότσιος το loṛo.

Λιότσικας[ΤΝ]

TKA=1 (06/09). Αλβ. loṛkë= (1) κουκουνάρι (2) οτιδήποτε είναι στρογγυλό, βολβός, βολβός ματιού (3) (έκφραση αγάπης) άνηρωπος αγαπητός, προσφιλής, (κάτι ανάλογο του μάτια μου, χρυσέ μου).

Λιούγκας

TKA=4 (07/09). Αλβ. lugë=κουτάλι και lugës=εργαλείο κοίλο, σαν το κουτάλι (δές και Κουταλάς, Κουτάλας κ.τ.λ.) αλλά και Λιούγκα υποκοριστικό της Ελένης [ΧΣ] και οι «Ελένης» (μητρωνυμικό) του ΤΚΚΕ είναι 46 (07/09)

Λιούμης[ΤΝ]

Ο [ΜΤ] αναφέρει ως βασική ετυμολογία το lumë=ποτάμι αλλά αναφέρει και το lum(i,e)= μακάριος, καλότυχος. Συμπληρώνουμε ότι το lum=χαρά και το lum(e) = ευλογία (αρρώστεια, κατ' ευφημισμό). Η δική μου μαντεψιά θα ήταν να αγνοήσουμε τα ποτάμια και να σκεφτούμε παρατσούκλια (π.χ., βλογοκομμένος) ή άλλα χαρακτηριστικά (π.χ., ευτυχής, καλότυχος). Εν πάση περιπτώσει, το lumë είναι μορφολογικά και εννοιολογικά σχεδόν ταυτόσημο με το μσν. Ελλ. λούμα (βλέπε λεπτομέρειες στο Λούμης) και πιθανώτατα είναι αντιδάνειο (βλέπε και [VΟ]).

Λιούμπης

TKA=3 (06/09). Σέ γενικές γραμμές ετυμολογείται από τα Σλαβικά όπου (π.χ., στα Ρώσικα) ljubiti=αγαπάν (απαρέμφατο) και ljubiti=αγαπάει, του αρέσει, θέλει, απαιτεί κ.τ.τ.. Υπάρχει βέβαια και

Λιούπας[TN]

Λισγαράς

Λυσγαράς

Λίσγος

Λοβέρδος[TN]

Λομβέρδος

το Αλβ. *lubi*= (1) δαίμονας, δράκος, μυθικό τέρας (2) άνθρωπος αχόρταγος, αδηφάγος, λαίμαργος, φαγάς αλλά επώνυμο Λιουμπή(ς) στο διαδίκτυο δεν βρήκα.

TKA=4 (06/09). Στα Αλβ. *lyr*= ζητιανεύω και *lyrës*=ζητιάνος.

TKA=19, 2 (07/09). Σύμφωνα με τους [ΔΔ,ΣΤ] λίσγος=λισγάρι(ον)= σιδερένιο σκαπτικό εργαλείο κηπουρών/γεωργών, είδος σκαπάνης TKA=TKΘ=0, TK Πόδου=1. Βλέπε επώνυμο Λισγαράς.

TKA=44, 2 (07/09). Παρατηρούμε τα εξής:

ο [MT] το θεωρεί Ισπ. επώνυμο. Το Πρόβλημα είναι ότι στον TK Μαδρίτης επώνυμο Loverdo, Lo Verdo, Loverde η Lo Verde δεν υπάρχει.

- (1) Μία ετυμολογία στο διαδίκτυο, [εδώ](#), το συνδέει το επώνυμο με το Λομβάρδος από το Λογγοβάρδος (Γερμανική εθνότητα). Το δεύτερο ήμισυ (λογγοβάρδος→Λομβάρδος) είναι γενικά αποδεκτό, το πρώτο όμως δεν είναι προφανές μολονότι η ύπαρξη δύο Λομβέρδων
- (2) Το επώνυμο Loverdo εμφανίζεται αρκετά συχνά στη Γαλλία και το τοπωνύμιο Loverdo στην Αλγερία
- (3) Σε ένα από τα πολυάριθμα Ιτ. γενεαλογικά στέκια, [εδώ](#), βρίσκουμε ότι διάφοροι Ιταλοί μετανάστες λεγότανε Loverdo η LoVerde. Οι LoVerde κατάγονται από τη Cerda (Παλέρμο, Σικελία) και σύμφωνα με την παραπάνω ιστοσελίδα στη Cerda του 2007 ζούσαν καμιά εικοσαριά Lo Verde ενώ το 2009 στον TK Ρώμης βρίσκουμε 3 LoVerde και 12 Lo Verde.
- (4) Οι Λοβέρδοι ήτανε/είναι παλιά Κεφαλλονίτικη/Εφτανησιώτικη οικογένεια. Βλέπε, π.χ., [εδώ](#), τα κατορθώματα των Λοβέρδων και των Δελαπορτάδων.

Από όλα αυτά το μόνο συμπέρασμα που μπορώ να βγάλω είναι ότι το Λοβέρδος μάλλον είναι Ιτ. προελεύσεως και ότι μάλλον είναι άσχετο με το Ιτ. επώνυμο Lombardo/Lombardi. Σε γενικές γραμμές verde= (1) πράσινος (2) χρησιμοποιείται σε εκφράσεις που δηλώνουν ζήλεια, έλλειψη ειλικρίνειας και έλλειψη χρημάτων (3) χρησιμοποιείται ως σύμβολο νεότητας και δυναμισμού.

Πιστεύω λοιπόν ότι οι διάφοροι Loverdo και LoVerde προέρχονται από το verde με έμφαση στην ιδέα της νεότητας.

Λογαράς

TKA=73 (07/09). Η λέξη λογάριον σήμαινε (1) υποκοριστικό του λόγος (2) λογαριασμός (3) χρηματικό ποσό, θησαυρός [ΔΔ] και η τελευταία έννοια έχει διατηρηθεί μέχρι και σήμερα. Π.χ., στις 21/12/2008 στον Εθνικό κήρυκα, [εδώ](#), δια βάζουμε τα εξής για το τοπωνύμιο Λογάρι στους Δελφούς: «(Το τοπωνύμιο Λογάρι παρετυμολογείται ... η λέξη

σημαίνει θησαυρό[ς]». Τοπωνύμια Λογαράτα (Κεφαλονιά), Λογαρού (Αρτα), Λογαράς (Χειμάρα) και Λογάρι (Λασίθι, Κρήτη, μοναστήρι ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΕΡΑ).

Λογοθέτης

TKA=100+ (07/09). Λογοθέτης στο μεσαίωνα λεγότανε ο ελεγκτής των λογαριασμών γενικά και ο αρχιγραμματέας του Βυζαντινού κράτους ειδικά. Εν συνεχεία έγινε και πατριαρχικό αξίωμα και τιμητικός τίτλος (βλέπε [ΔΔ]).

Λοϊζος Λουϊζος

TKA=100+, 82. Από το Ιτ. Luigi η το Γαλλ. Louis που είναι εκλατισμένες μορφές του Γερμ. Ludwig. Το Ludwig ετυμολογείται από τις ΙνδοΕυρωπαϊκές ρίζες

- kleu=ακούω με παράγωγα στα Ελλ. το κλειώ (επαινώ, εγκωμιάζω) και Κλειώ (Μούσα ποιήσεως και Ιστορίας). Ενα από τα Γερμανικά παράγωγά του kleu, hluth, σήμαινε ξακουστός, πασίγνωστος, ένδοξος. Και
- weik= κατακτώ και Γερμ. παράγωγο wik= ικανός στη μάχη και παράγωγα του τύπου vanquish, victor, (in)vincible, convict, evict και παρόμοια.

Οπότε Ludwig = ξακουστός/ένδοξος πολεμιστής. Βλέπε και επώνυμο Αλοϊζος.

Λομβαρδός Λομβαρδέας Λομβαρδίας

TKA=10, 3, 8 (10/09). Ο [ΣΤ] γράφει λουμπάρδα η λοβάρδα=βομβάρδα η μπομπάρδα= (1) μεσαιωνικό λιθοβόλο πλοίο (2) είδος ιστιοφόρου μεγάλο κεντρικό πανί. Σύμφωνα με το [DC] η lombarda ήταν τύπος «»πρωτόγονου κανονιού (bombarda) και lombardero λεγότανε ο κανονιοβολιστής της εποχής.

Λομβάρδος Λομπάρδος Λομποτέσης

TKA=19, 9 (10/09). Οι Λογγοβάρδοι/Λομβάρδοι ήταν Γερμανικό φύλο που τελικά εγκαταστάθηκε στη νΒόρεια Ιταλία (Λομβαρδία).

TKA=11 (06/09). Επιφανειακές τουλάχιστον ομοιότητες με το Λιαμπότης (βλέπε επώνυμο) αλλά μέχρι εκεί.

Λόντος

TKA=69 (06/09). Μάλλον όπως και το Λιόντος από το Λεόντιος. Οι Λόντοι ήταν επιφανής οικογένεια της Πελοποννήσου. Αρχικά από το Φανάρι πήγαν στην Πελοπόννησο μετά την πτώση της Πόλης και συνεργάστηκαν με τους Ενετούς και εν συνεχεία με τους Τούρκους. Πήραν μέρος στην επανάσταση με αποτέλεσμα μετά την απελευθέρωση να χάσουν τα πολιτικο-οικονομικά ερείσματα που είχαν επί Τουρκοκρατίας.

Λοπάρονος Λοπαρνάκης Λούβαρης

TKA=1, 5 (10/09). *****

TKA=100+ (06/09). Ο [ΣΤ] γράφει ότι λούβα, λώβα η λώβια= λέπρα και λουβιάρης=λεπρός. Παρατηρούμε όμως ότι επώνυμο Λ[ου/ο/ω]βιάρης

στον ΤΚΑ δεν υπάρχουν (σε αντίθεση με το πολυπληθές Λούβαρης) και σημειώνουμε τα Αλβ. *luvari*= δάφνη και *luvër*= λυκίσκος (*humulus lupulus*). Ο λυκίσκος χρησιμοποιείται στην παραγωγή της μπίρας (δίνει την πικρίλα) αλλά και σαν γιατρικό (εναντίον της καχεξίας, της ραχίτιδας και της διάρροιας αλλά και τη θεραπεία των εγκαυμάτων και των πληγών).

Λουγκάνης
Λουγκάρας
Λούγκας

ΤΚΑ=7 (12/08)

ΤΚΑ=1 (12/08)

ΤΚΑ=ΤΚΘ=0 αλλά ΤΚ Αριδαίας=1 και αναφορές στο διαδίκτυο (12/08). Συμφωνα με την ιστοσελίδα της οικογενείας Λούγκα απο το Αργυρό Ευβοίας, [εδώ](#), απο το αρχαιοΕλληνικό Λυγκεύς με το υ προφερόμενο ου στο τοπικό ιδίωμα. Επειδή όμως τα αντίγραφα παλαιών χειρογράφων δείχνουν το όνομα να γράφεται Λιούγκας, υποπτεύομαι οτι ίσως το όνομα να ήταν Λιούγκας (βλέπε επώνυμο) και τα περι Λυγκέως αποτελούν ευσεβή πόθο. Παρατηρούμε επίσης ότι το Αργυρό μέχρι το 1955 λεγότανε Βίρα (Βήρα και Βύρα) και ήταν Αρβανιτοχώρι. Ενα παληό Αρβ. τραγούδι, σύμφωνα με τον συγγραφέα της ιστοσελίδας ([εδώ](#)), έλεγε:

Ζούρα δρόμενε ε βάιτα βάιτα,	Έπιασα το δρόμο και πήγα, πήγα
Τε κλιτόβα, ε ντίνια ε κλάιτα.	σε θυμήθηκα και κάθισα και έκλαψα
Ζούρα δρόμεν' ε Βύρσεσε	Έπιασα το δρόμο για τα Βίρα
Τουκαράτ λύρσεσε.	χτυτώντας τη λύρα.

Λούκας[TN]

ΤΚΑ=100+ (06/09) με την πεντηκοστή Λούκα να λέγεται Αριστέα και τον πεντηκοστό Απόστολος. Σε ορισμένες γλώσσες το Λούκα είναι παραλλαγή του Λουκάς (=από την Λουκανία) περιοχή που αργότερα μετωνομάστηκε Βασιλικάτα. Είναι ακριβώς βόρεια της Καλαβρίας. Λουκανία ήταν η περιοχή των Λουκάνων. Παρά το γεγονός ότι το Λατ. *lucana* σημαίνει λουκάνικο και Λουκάνος/α στα μοντέρνα Ελληνικά σημαίνει λουκανοφάγος Γερμαν[ός,ίδα], το Λουκάνοι προέρχεται από Λατ. *lucus*=δάσος. Εν πάση περιπτώσει το Ελλ. Λούκας είναι παράγωγο του Αλβ. *llukë*= (1) αυγό μπαγιάτικο, κλούβιο (2) βλάκας, μπουνταλάς, ανόητος, χοντροκέφαλος, μπουμπούννας, «τούβλο».

Λουκούμης

ΤΚΑ=8 (05/09). Λουκούμι απο το Τρκ. *lokum* από τα Αραβικά (*rahatūhulkum*). Στα Τρκ. *lokum* λεγότανε και τα καρό της τράπουλας. Πέρα από αυτά το *lokum* στη μαθητική αργκό σημαίνει δάσκαλος επιεικής, που δίνει καλούς βαθμούς και είναι γενικά αγαπητός. Σαν εικόνα το *lokum* σημαίνει γλυκός, όμορφος και παρόμοια. Οι *Lokum* του ΤΚΚΕ είναι 14.

<p>Λουlés Λουλέλης Λουλετζόγλου</p>	<p>TKA=12,2,2 (05/09). Το Τρκ. lüle σημαίνει (1) μπούκλα (μαλλιών) (2) λουλάς (= (α) πηλίνη εστία ναργιλέ όπου τοποθετείται ο καπνός και το αναμμένο κάρβουμο (β) εστία πίπας χασίς/οπίου) (3) στόμιο εκροής βρύσης, μάνικας κ.τ.τ., «μπέκ» και lülecî= κατασκευαστής/πωλητής ναργιλέδων . Στον ΤΚΚΕ βρίσκουμε 7 Lüle, 37 Lülecî αλλά ούτε Lüleli ούτε Lülecioğlu. Η απουσία του επώνυμου Lüleli σε συνδυασμό με τη θέση του τόνου δείχνει ότι το Λουλέλης μάλλον είναι υποκοριστικό του Λουlés και δεν σημαίνει κατσαρομάλλης. Σημειώνουμε και το Αλβ. llullë με σημασία παρόμοια του lüle.</p>
<p>Λουμάκης Λουμάκος</p>	<p>TKA=19, 11 (06/09) (η μορφή Λούμακος στο διαδίκτυο είναι σπάνια. Στα ΝεοΕλληνικά ανάλεκτα (εδώ) διαβάζουμε ότι στα Κεφαλονίτικα λουμάκι=παχύς μεγαλόσωμος και λούμακος είναι μεγενθυντικό του λουμάκι. Στα Αλβ. J lumak=lumaqe= (1) βλαστάρι δέντρου (2) κλαρί (3) άνθρωπος ψηλός και αδύνατος [ΟΑ,VO]. Στα διάφορα διαδικτυακά γλωσσάρια διαβάζουμε λουμάκι=νεαρό, ευθυτενές βλαστάρι δέντρου. Στο γλωσσάρι για το χωριό Κομπότι (νομός Αρτας) προσθέτουν λουμάκι= ίσιο ραβδί και στο Στεφάνι Κορινθίας γράφουν λουμάκι=λακκούβα με σκοτεινό/θολό νερό. Τέλος οι [ΔΔ,ΣΤ] γράφουν λούμακας= νέος με συμμετρική σωματική διάπλαση, καλοκαμωμένος, λεβέντης. Παρά τις ομοιότητες με το λουμάκι/λούμακος η δική μου μαντεψιά είναι ότι είτε είναι παράγωγα του Αλβ. lumak είτε είναι είναι υποκοροστικά του Λούμης, βλέπε επώνυμο.</p>
<p>Λούμης Λουμίδης</p>	<p>TKA=12, 26 (6/09) (επίσης, Λουμής). Ο [ΝΓ] γράφει ότι στα Αλβ. llum= λάσπη, βούρκος ποταμιού, χειμάρρου (2) κατακάθι, μούργα, ίζημα (3) λέρα, λίγδα, λίπος (σε μαλλιά, σώμα, ρούχα) (4) (μεταφ) το κατακάθι της κοινωνίας και llumë=γούρνα, τέλμα με νερό. Το [ΟΑ] προσθέτει ότι llumë= λάκκος με νερό όπου βουτούσανε τα πρόβατα πριν να τα κουρέψουν ενώ ο [ΔΔ] γράφει λούμα= (1) (αρχ. και μσν) ρεύμα, ροή, ρυάκι (2) (μσν) λουτρόν, βαλανεϊόν. Παράλληλα, στα Βλάχικα (βλέπε εδώ) λούμι= κόσμος, άνθρωποι, ντουνιάς (στίχος τραγουδιού: λάι ντι λα λούμι ξακουσίτ= και στον κόσμο ξακουσμένη). Χωριό Λούμι στη Μεσσήνη (σήμερα Ρεμματιά- μετάφραση;), και διάφοροι διαδικτυακοί Αλβανοί Λούμι. Σε τελική ανάλυση το Λούμης μάλλον δείχνει Αρβανίτικο. Βλέπε και επώνυμο Λιούμης.</p>
<p>Λουμιώτης Λουμπούνης [TN]</p>	<p>TKA=22 (06/09). Ο καταγόμενος από το Λούμι, βλέπε επώνυμο Λούμης TKA=2, αλλά σε συγκατοίκηση, (05/09). Επιφανειακές ομοιότητες με τό Τουρκικό lubun(ya)= παθητικός ομοφυλοφιλος [ML] τό οποίο, με τη σειρά του, ακούγεται συγγενές με τήν αγνώστου ετυμολογίας, ιδίου νοήματος, Ελληνική λέξη λουμπίνα!</p>
<p>Λούπας[TN]</p>	<p>TKA=51, 15, 2, 25. Στα Ελλ. έχουμε το λατινογενές λούπα= (1)</p>

Λουπάκης	λύκαινα (2) εταίρα, πόρνη (βλέπε και το Γαλλ. lupanar) (3)
Λουπάκος	μεγενθυντικός φακός. Και τα τρία είναι, νομίζω, ετυμολογικά άσχετα.
Λουπασάκης	Ισως μερικά από αυτά τα επώνυμα να είναι παραλλαγές του Λιούπας (βλέπε επώνυμο). Το πιθανώτερο είναι να προέρχονται από τα Αλβ. Ilyp= (1) καταβροχθίζω (2) βουτράω, αρτπάζω, κλέβω και Ilypës= λαίμαργος, αδηφάγος, αχόρταγος (βλέπε και Λουπάσης)
Λουπάσης [TN]	ΤΚΑ=12 (05/09). Αλβ. Ilupash= λαίμαργος, αδηφάγος, αχόρταγος, άπληστος, πλεονέκτης.
Λούπης	ΤΚΑ=54 (06/09). Μάλλον από το λούπης=ικτίνος, είδος γερακιού χωρίς να αποκλείεται και το Λατ. lupus=λύκος.
Λούτσης	23, 4, 8, 1,3,1,2 (05/09). Στα Αλβ. lucë= Ilucë=λάσπη, λασπότοπος, βούρκος, έκφραση «e la në Ilucë»= τον άφησε στη λάσπη, τον παράτησε και lucët= γεμάτος λάσπες, βρώμικος. Παρόμοια επώνυμα όμως εμφανίζονται και στην Ιταλία και ετυμολογούνται στις Ιταλικές ιστοσελίδες ως εξής: Το Lucetti υποκοριστικό του Luca και αυτό από το Λουκάς (το Luca είναι κοινό σε περιοχές με Έλληνες και Έλληνες Αρβανίτες εποίκους). Το Lucini από το Lucino και αυτό από το Λατ. lucus=δασύλλιο. Ορισμένοι Luci είναι απόγονοι των Luchi και αυτοί απόγονοι των Luca. Οι υπόλοιποι Luci μαζί με τους Lucia και Lucio ετυμολογούνται απο το κύριο όνομα Lucio και αυτό από το Λατινικό lux (βλέπε κύριο όνομα Φωτεινή στα ΕΛΛ.). Σημειώνουμε ότι ο [MT] γραφει«Λούτσης(;) σλ. luč=δαδί» πληροφορία που αναπαράδειο [ΑΚΛ]. Σ' υμφωνα με τον [MS] όμως luč= (1) ξύλο πεύλου (2) προσάναμμα και luča= (1) ακτίδα φωτός (2) δαδί. Μικρό το κακό καί παρατηρούμε ότι τα luč και luča είναι μορφολογικά και εννοιολογικά αρκετά κοντά στο Λατινικό lux.
Λυμπέρης	ΤΚΑ=100+, 100+, 100+ (06/09). Το Λυμπέρης και το Βυζαντινό Λιβέριος θεωρούνται παραλλαγές του Λατ. Liberius από το liber=ελεύθερος (αλλά και liber βιβλίο (βλέπε library), liber =παιδί/τέκνο και Liber Ρωμαϊκός θεός ανάλογος του Διονύσου). Για λόγους που δεν κατανοώ υπάρχει σύγχυση ανάμεσα στο Λυμπέρης και το Λυμπέρης. Π.χ., όταν ένα ψαρολάραβο βυθίστηκε ο τύπος έγραψε το όνομα του Λυμπέριος και Λυμπέριος συμπεριλαμβανομένης και της Ναυτεμπορικής που χρησιμοποίησε και τα δύο ονόματα. Υπήρξε πάπας Liberius (352-366) ήταν πάπας (λεπτομέρειες εδώ) και οι Ορθόδοξοι εορτ'άζουν τον άγιο λιβέριο στις 27 Αυγούστου. Ο Λιβέριος η Λυμπεράκης Γερακάρης ήταν μανιάτης πειρατής/τυχοδιώκτης στα τέλη του 17 ^{ου} αιώνα (που τότε συνέπλεε με τους Βενετούς και τότε με τους Τούρκους), ο Αθανασάκης Λυμπέρης από τη Σπάρτη ήταν μέλος της Φιλικής Εταιρείας (Τσαρικά αρχεία) και ο Βασίλης Λυμπέρης είναι ο τελευταίος
Λυμπερόπουλος	
Λυμπεράκος	

Λυρατζής
Λυριτζής
Λώλος

νομίμως εκτελεσθείς εν Ελλάδι (25 Αυγούστου 1972). Τοο πώς και γιατί το Λιβέρης έγινε Λυμπέρης για μένα είναι ένα μικρό μυστήριο. ΤΚΑ=8, 21 (05/09). Λυριτζής η Λυρατζής λέγεται αυτός που παίζει τη λύρα.

ΤΚΑ=100+ (06/09). Μία θεωρία, [εδώ](#), το ετυμολογεί από το λωλός (=1) τρελλός (2) αστόχαστος, απόκοτος). Δύο άλλες, [εδώ](#) και [εκεί](#), το παρουσιάζουν ως Ηπειρωτικό υποκοριστικό του Θόδωρος, πληροφορία που δεν μπόρεσα να επαληθεύσω (οσον αφορά στα Ηπειρώτικα ονόματα οι λίστες έχουν ακριβώς τα ίδια περιεχόμενα). Τέλος υπάρχει μία μικρή πιθανότητα το Λώλος να είναι παραλλαγή του Λιόλιος (βλέπε επώνυμο). Εγώ θα ψήφιζα Θόδωρος αν υπήρχε πραγματική διασταύρωση της σχετικής πληροφορίας.

